

Predmet: Lovas (Ljuban Devetak i dr.)

Broj predmeta: K.V. br. 6/07 (od 01.01.2010. godine broj predmeta je K. Po2 br. 22/10)

Glavni pretres: 24. 04. i 13. i 14. 05. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Odbrana optuženog Milana Devčića

Svedok je do rata radio u SUP-u Vukovar [MUP Hrvatske], gde je pobedom HDZ-a došlo do preokupiranosti po nacionalnoj osnovi. Otac mu je Hrvat a majka Srpskinja. Još kao radnik MUP-a Hrvatske svedok je radio za Službu Državne bezbednosti Srbije. Dostavljao je podatke o aktivnostima HDZ-a i funkcionerima te partije. Tesno je sarađivao sa načelnikom policije u Šidu Nedom Makijevićem. Napustio je posao i Vukovaru u martu 1991. jer mu je neko javio da će biti likvidiran. Optuženi je pre odlaska u Srbiju, često išao u Lovas, gde su mu živeli roditelji. Prolazio je preko punktova i straža koje su organizovali Hrvati. Optuženi je najpre otišao kod rodbine u Beograd, gde je ostao do 15.09.1991. Održavao je kontakte sa Željkom Krnjajićem i Miloradom Vorkapićem, koji su već bili prebacili svoje porodice u Srbiju, i živeli su u Staroj Pazovi. Sa njima je otišao u Šid i prijavio se kao rezervista JNA. Zadužio je oružje i uniformu. Učestvovovao je u napadu na Tovarnik, u početku akcije, 20.10.1991. Posle toga svedok je radio na policijskom punktu na prelazu Šid-Tovarnik. Komandir stanice policije u Tovarniku u to vreme je bio Željko Krnjajić. Kompletna vlast [policija i TO] u Tovarniku je bila pod rukovodstvom JNA. U Šidu je Nedo Makijević preporučio optuženog pukovniku Ljubiši Petkoviću, oficiru Vojne bezbednosti, i od tada je optuženi sarađivao sa njim tako što je prikupljao i dostavljao mu podatke o članovima HDZ-a iz sela koja su bili u planu da budu stavljena pod kontrolu JNA. Neke od Hrvata su privodio a potom predavali pukovniku Slobodanu Subotiću koji je radio u Vojnoj policiji. On je neke nakon saslušanja puštao na slobodu a neke je upućivao u vojni zatvor.

Dok je radio na policijskom punktu počeli su pregovori između Kriznog štaba u Lovasu i JNA. Bilo je tri, četiri sastanka. Na strani Hrvata učestvoivali su Adam Rendulić, pukovnik JNA u penziji Antun Lovrić, Milan Tepavac i Đuro Prodanovuč a ispred JNA je bio pukovnik Radosavljević ili Petković. Optuženi je od oficira JNA saznao da pregovori nisu uspeli.

Početkom oktobra 1991. optuženi je, kao i drugi iz policije i TO Tovarnik, pozvan u komandu JNA. Tu su bili pukovnik Dušan Lončar, pukovnik Zdravko Kamberi, zatim oficiri Milutinović i Radosavljević, kao i major Milan Vukelić, rodom iz Lovasa. Tom prilikom pukovnik Lončar im je rekao da pregovori nisu uspeli, da Hrvati neće da predaju oružje, „te da nema druge mogućnosti nego da se vojnim putem, vojnom akcijom mora ući u selo Lovas“. On ih je postrojio i rekao da će artiljerija delovati od 6:00 do 8:00 ujutru a nakon toga u selo treba da uđe pešadija radi čišćenja sela. Ispred komande im je podeljeno oružje, svako je mogao da uzme koliko može da ponese i čime je zano da rukuje – municiju, bombe, zolje. Nije pravljena evidencija o tome šta je i kome podeljeno.

Vojni organi imali su saznanja da u Lovasu postoje hrvatske oružane grupe. Svedok je pre marta 1991. dolazio u selo i imao je saznanje da su Hrvati formirali svoje formacije a po imenu je znao Hrvate koji su imali oružje

Napad na Lovas

Akciju je predvodio Željko Krnjajić ali se čitav napad odvijao pod komandom JNA. Ukupno je učestvovalo oko 70 boraca. Vojnim kamionima su krenuli noću između 9. i 10.10. 1991. Išli su asfaltnim putem Tovarnik-Vukovar nekoli 2km i zaustavili se na raskršću puta za Lovas. Išli su kroz kukuruzište dva, tri kilometra i oko 1:00 ili 2:00 sata došli su na područje Bečke, gde je bilo prvo odredište, na 1km od sela. Tu su se zadržali do 4:00 sata ujutro. Odatle su se približili selu na oko 300m. Sačekali su da čuju artiljeriju. Podelili su se u četiri grupe, da bi u selo ušli iz četiri pravca. U svakoj grupi je bilo od 15 do 20 ljudi. Optuženi je bio u grupi sa Željkom Krnjajićem, Milanom Radojčićem, Slavkom Stuparom, Dušanom Grkovićem. Išli su ulicom Ivo Lola Ribar, u kojoj su stanovali roditelji optuženog. Druga grupa je išla Mlinskom ulicom. U Mlinskoj ulici su bili Milan Vorkapić zvani Trndo, sa dobrovoljcima iz *Dušana Silnog*. U trećoj grupi su bili Zoran Tepavac i Milorad Vorkapić. Grupu je vodio izvesni Tito iz Bosne. U četvrtoj grupi je bio Ljubo Jorgić, dobrovoljac iz Beograda, koji je radio kao stražar u Okružnom zatvoru u Beogradu. On je kasnije postao komandir policije u Tovarniku. Ta grupa je išla ulicom Dol.

Optuženi Devčić išao je desnom stranom ulice. Otišao je kod roditelja i zatekao ih sa komšijama i podrumu. U svojoj ulici video je telo Ivana Kraljevića. U 20:00 časova došla je vojska sa četiri, pet tenkova. Većina dobrovoljaca već je bila napustila selo - oduzeli su Hrvatima automobile i tehničku robu i otišli za Srbiju. Ostalo ih je svega desetak. Oko 20:00 sati došao je i Ljuban Devetak, sa Mirkom Jovićem i Milaradom Bastajom. Došli su vojnim *pinzgaurom*. Njima je Devčić rekao da su dobrovoljci pljačaki i sa plenom otišli za Srbiju.

Uspostavljanje vojne vlasti

Sutradan ujutru, 11.10.1991. pojavio se kapetan Veljović sa stotinak vojnika. Radojčić je rasporedio vojnike na punktove po obodima sela. Devetak je obavestio kapetana Veljovića da ima mrtvih, da ih treba sahraniti, da je narod uznemiren. Tražio je da kapetan Veljović održi govor i smiri situaciju. Ovaj je rekao da je bolje da Devetak održi govor i da kaže da je on predstavnik sela, da ne moraju da se boje. Dobošar je pozvao ljude i Devetak je održao govor. Optuženi nije bio prisutan nego je to nakandno čuo.

Svu vlast u selu imala je JNA. Kapetan Veljović je uveo vojnu upravu, policijski čas, izdavao je propusnice za izlazak iz sela, vodio je sastanke šta će se raditi od poljoprivrednih poslova. Pukovnik Slobodan Subotić je komunicirao sa kapetanom Veljovićem i Devetekom, donosio je odluke gde će ko biti [na kojim funkcijama].

Vojna vlast je sve određivala. Provođenja i saslušanja su se vršila po instrukcijama visokog u Štifa JNA. Neki Hrvati su nakon saslušanja privođeni u vojni zatvor u Šid. Bili su odvedeni u logorima i Begovima i Stajićima. Optuženi je bio u kontaktu sa pukovnikom Živanovićem, davao mu je informacije o nekim licima [Hrvatima] iz Vukovara. Na sastanke koje je držao pukovnik Dimitrijević išli su Milorad Vorkapić, Milan Radojčić, Ljuban Devetak, Đuro Prodanović iz jedinice *Dušan Sulni*-Borislav Mihajlović zavni Bata, Zoran Obrenović zvani Aždaja i Slavko Stupar. Svi oni su bili pod komandom JNA. To je saopštio pukovnik Lončar, ispred komande u Tovarniku, pre polaska u napad na Lovas.

Radna obaveza i policijski čas uspostavljeni su u dogovoru sa vojnim organima. Potpukovnik Dimitrijević je naredbe javno plakatirao.

Prvi komandir policije je bio Željko Krnjajić. Potom je postavljen Milorad Vorkapić, koji je poginuo od bombe 23.10.1991. Optuženi je postao komandir policije posle 23.10. 1991.. Postavio ga je Boro Bogunović, ministar policije Republike Srpske. Nakon par dana, pre nego što je JNA osvojila Vukovar, MUP Srbije je najpre došao u Ilok, a zatim su formirane stanice policije u svim „oslobođenim“ mestima, uključujući Lovas. Komandir stanice policije u Lovasu je bio Dušan Milošević iz Šimanovca [MUP Srbije].

Ispitivanje optuženog

Srbi su bili životno ugroženi. Posle 2.05.1991. kada su ubijeni hrvatski policajci u Borovu selu, Hrvati su svuda postavili punktove. Na tim punktovima maltretirani su Zoran i Obrad Tepavac, pokojni Milorad Vorkapić i njegov brat Milan iz Lovasa, koji su radili u Šidu. Ti punktovi su postojali sve do „oslobođenja“ Tovarnika, 20.09.1991.

Pre napada na Lovas, optuženi je dva puta video Ljubana Devetaka u Tovarniku. Nije ga video kada je došao autobusom, sa dobrovoljcima.

Nije prisustvovao sastanicima sa pukovnikom Lončarom ali je bio prisutan kada je pukovnik Lončar rekao da pregovori nisu uspeli i da nema drugog izbora nego vojna akcija. On ih je obavestio da postoje snage ZNG u selu. Inače, optuženi je naknadno čuo da su majke Milorada Vorkapića i Zorana Tepavca došle preko njiva u Tovarnik i da su rekle da u staroj školi u Lovasu ima stotinak pripadnika ZNG i da ima hrvatskih straža.

Optuženi ne zna da li je neko objašnjavao kako treba postupiti ako prilikom napada dođe do kontakta sa civilima. U napadu je učestvovalo oko 70 ljudi. Bilo je više dobrovoljaca među meštana ili pripadnika policije. Borci su nosili bele trake radi prepoznavanja. Svi su nosili SMA uniformu koju su zadužili od JNA u Šidu. Svi učesnici napada su bili rezervni sastav JNS. Optuženi kaže: „Obukla me JNA, dala mi oružje i uputila me na predređeno mesto da organizujemo ... paravojsne formacije“. Svi borci su pripadali Drugoj proleterskoj gardijskoj mehanizovanoj brigadi kojom je komandovao pukovnik Dušan Lončar.

N

Napad na Lovas

Napad je trajao od 8:00 do 15:00 ili 16:00 sati popodne. Prilikom napada, neposredno nadređeni optuženom je bio Željko Krnjajić. On je verovatno komunicirao sa pukovnikom Lončarom. Krnjajić je bio na čelu kolone. Slavko Stupar je bio glavni za dobrovoljce. Raspored kretanja naredili Krnjajić, Vorkapić i Jorgić. Oni su, kada su stigli u jednu udolinu pre sela, oko 4:00 sati, sutra, rekli ko će u kojoj grupi da ide. Dobrovoljci iz *Dušana silnog* bili su u jednoj grupi i policija i deo TO iz Tovarnika su išli u grupi u kojoj je bio optuženi. U svakoj grupi je bio neko i Slobodan Zoraja zvan Boro [lokalni Srbin] - Pravač kojim je išao optuženi [ulica u Lovasu i Kralja Tomislava] bio je dug oko 2km. Milan Radojčić je išao sa druge strane ulice. Optuženi je posredno čuo da su Srbi bili unapred obavesteni da se prilikom granatiranja sklone u podrum. Na grupu optuženog se pucalo sa okolnih brdašca, udaljenih oko 200,300 metara. Pucano je iz pravca kuće Marina Balića, koji je pre rata postao pripadnik ZNG. Optuženi ne isključuje da je i sam pozivao Hrvate da stave belu plahu na kapiju ili kuću. Čuo je da su ostali borci govorili

Hrvatima da izbace bele krpe na kuću. Pucao je u vazduh radi zastrašivanja. Slavko Stupar je predvodio grupu dobrovoljaca koji su išli Mlinskom ulicom.

Optuženi Devčić je video telo Jospipa Kraljevića u ulici Kralja Tomislava, ispred kuće Martinovića, ispod drveta. Čuo je da je Mato Adamović stradao u Mlinskoj ulici. Zna da su Danijel i Cecilija Badnjak, Anka i Antun Jovanović i Mirko Grgić živeli u Gajevoj ulici, gde su i stradali, ali ne zna okolnosti. Kasnije je čuo da je Jovanovićima kuća zapaljena. Ne zna kako su stradali Katarina Pavličević, Juraj Poljak i Anđelija Polić. Inačneno je čuo da Jospip Kraljević i Mato Keser nisu poginuli kod svojih kuća nego kod Đuke Filića, u ulici Vladimira Nazora, u produžetku Gajeve ulice. Najveći broj Hrvata je stradao u Gajevoj ulici.

Dva, tri dana posle „oslobođenja“ Lovasa optuženi je saznao da je komšija Ivan Ostrun, muž Dragice, poginuo ali ne zna pod kojim okolnostima. Poznato mu je da je njegov drugi sin, Darl rimljen u redarstvenike 1991. Kasnije je saznao da je telo Ivana Ostruna našao Đuro Prodanov, p kafiću u ulici Ivo Lola Ribar, kada je sakupljao leševe. Inače, on je vodio evidenciju stradali ić uko sahrane. Optuženi ne zna kako su stradali ni preostali Hrvati koje tužilac navodi u grupi h i o1 lica stradalih 10.10.1991.[Živan Antolović, Stipe Pejić, Stipe Mađarević, Vid Krizmanod Tomo Sabljak, Mijo Božić, Drago Pejić]. ić,

Prvog dana [10.10.1991.] u radionicu zadruga doveden je sin Josipa Kraljevića, a drugi dan i zajedno sa Ivicom Rendulić, predat vojnoj policiji u Šid. Prvog dana [10.10.1991] privedeno je, zko 50 Hrvata, koji su bili ekstremni, članovi HDŽ-a. Svi su držani u radionici. Drugog daje oecina je puštena. Te prve noći u zadrugi su spavali optuženi, Vorkapić, zatim dobrovoljci. na

v Stanica policije je bila smeštena u kući Hrvata Bore Kesera, u centru sela. Brojala je 10,15 lju Pretežno su bili meštani, i par dobrovoljaca. U policiju su privođeni Hrvati na saslušanje u vdi. aa posedovanjem oružja, delovanjem Kriznog štaba, stražama... Ispitivani su u prostoriji zi srizemlju. U periodu od 10. do 18.10.1991. optuženi nije imao kancelariju u zgradi polici u pedino prostoriju za obavljanje razgovora sa privedenim licima. Zadatak optuženog je bio je, pbavlja razgovore sa privedenim licima. Ne zna ko je dovodio ljude na saslušanje. da

U vezi sa sudbinom braće Pavlić, Željkom i Darkom, optuženom je poznato da su c 1.10.1991. sa kuće Draga Marića pucali po zadrugi i zbog toga su ih dobrovoljci priveni Zadržani su u kancelarijama iznad radionice. Prilikom lišavanja slobode kod jednoga li. rronađena automatska puška. Optuženi je ispitivao Željka, sa kojim je išao u školu. Prosleđeni je p pritvor u Mesnoj zajednici. Ne zna šta se sa braćom kasnije dogodilo, osim što je upoznat dasu uojska preuzela istragu o licima [braća Pavlić] koji su nestali iz pritvora. je

U zgradi policije je spavala Nada Vorkapić, supruga Milana Vorkapića. Ona je kuvala i služi časnije, kada je komandir bio optuženi, u zgradi policije spavala je i Hrvatica Marla. Kokoović. Ona je pisala zapisnike. Ljuban Devetak se nije mešao u policijski posao. Ne zna kaija Di stradale Slavica, Jozefina i Marijana Pavošević. Ne zna kako je stradala Ana Iemunović ko sna da joj je jedan sin bio u ZNG. Nema saznanje kako je stradao Mate Adamo Rendulićali z a.

Poznato mu je da je u vezi sa pogibijom Bože Vidića, posle 20.10.1991.godine, na uviđaj došao pukovnik Slobodan Subotić. Ubistvo je prijavio Antun Kovačević i optuženi je sa Subotićem išao na uviđaj. Vidić je bio priveden prvog dana i pušten kući. Zbog njegovog ubistva privedena su trojica rezervista. Optuženi ne zna gde su nađeno tela ostalih stradalih Hrvata. Poznato mu je da je pukovnik Subotić vršio istragu i u vezi sa ubistvom Rudolfa Jonaka. Zna kada je poginuo

Zvonimir Martinović jer ga je o tome obavestio Đorđe Ivković. To je bilo u novembru 1991. kada je na čelu komande bio Sabo Nandor a MUP Srbije je bio preuzeo celu policiju.

Sastanci sa vojskom su odžavani u Mesnoj zajednici. Tu je bila smeštena TO, tu su spavali pripadnici TO i tu je bila kancelarija Đure Prodanovića. Komandant TO je bio Milan Radojčić. Njega su postavili Slobodan Grahovac, neki komandant JNA iz Šida, i Slobodan Subotić. Kancelarija Radojčića je takođe bila u Mesnoj zajednici. Kapetan Veljović je spavao kod Bože Velimirovića. U prostoru mesne zajednice postojao je zatvor. Držali su ga policija i TO. Tu su privođeni Hrvati za obavljanje razgovora. Potpukovnik Dimitrijević je odredio Ljubu Jelića za upravnika zatvora. Optuženi ne zna koji su to ljudi privedeni u pritvor u Mesnoj zajednici ali je siguran da su ta privođenja vršena po naređenju oficira.

Komandant jedne grupe dobrovoljaca je bio Zoran Obrenović zvan Aždaja, druge grupe komandant je bio Borislav Mihajlović zvan Bato i treće grupe je bio Slavko Stupar. Oni u policijom nisu imali nikakve veze. Od svih dobrovoljaca jedino je Slavoljub Ivanović bio u policiji. Inače, svi dobrovoljci su pripadali TO.

Nije bio prisutan 18.10.1991. u dvorištu zadruga tako da ne zna okolnosti pod kojima su poginuli njegov venačni kum Đuka, njegov otac Antun i brat Petar Luketić.

Propusnice za izlazak iz sela izdavane su u Mesnoj zajednici. Potpukovnik Dimitrijević je komandant sela naredio da se propusnice izdaju u TO i Mesnoj zajednici. Policija je izdavala propusnice po narednim slučajevima.

Optuženom nije poznato da su Hrvati morali da nose bele trake na rukama. Ne zna da je u toku ekshumacije Marija Fišer, Josip Rendulić, Petar Luketić, Jozefina Pavošević i Slavoljub Pavošević nađeni sa trakama na ramenu.

Znao je da se vrše maltretiranja Hrvata, da se tuku, zatvaraju i ubijaju. On je svoja saznanja prenosio Ljubiši Petkoviću, a kapetanu Veljoviću i potpukovniku Dimitrijeviću ukazivao je negativne pojave. Tražio je da se neki dobrovoljci sklone.

Na nekoliko puta ponovljeno pitanje sudije Tatjane Vuković koji su policajci privodili i ispiti vanje, optuženi je naveo da su u njegovo vreme u policiji bili braća Tepavac, Radovan Zoran, Klisurić Mijo, Zoran Nikolić, Somborac, Slavoljub Ivanović.

Pređočavanja

Optuženi negira da je drugog dana posle napada na Lovas Ivici Mujiću rekao „ja sam komandir policije“, kako je taj svedok rekao u istrazi. Poriče i naziva običnom laži tvrdnje Nikolaidisa da su on, Krnjajić i Vorkapić, te prve noći, ubijali Hrvate iz osвете [Nikolaidis je to čuo od Radojčića].

Ne seća se da je među privedenim u zadruzi [prvog dana] bio Pavo Đaković, kako je tvrdio svedok Milko Keser u istrazi. Inače, Pavo Đaković je ubijen posle 10.10.1991. Poriče da su 10.10.1991. u zadruzi bili privedeni Živko Antolović, Stjepan Peić i Pavo Đaković, kako tvrdi svedok Stjepan Peulić i optuženi Nikolaidis.

Nema saznanja da je Stjepan Mađarević ubijen noću između 10. i 11.10.1991. kako tvrdi svedokinja Marija Đaković koja kaže je te noći čula pucanj blizu njene kuće. Stjepanova supruga inače tvrdi da je njen muž odveden iz kuće posle napada.

Bio je u stanici policije kada je priveden Andrija Devčić. Imao je tri sina koji su bili uključeni u HDZ. Uхваćen je sa hranom koju je nosio Hrvatima koji su izbegli iz sela. Nije tučen, kako su tvrdile svedokinje Marija Đaković i Branka Balić u istrazi. Poznato mu je da je prvog dana u

zadrugu priveden Stipo Dolački koji je primljen u prvoj generaciji redarstvenika, u avgustu ili septembru 1990. Dolački je prosleđen u zatvor u Mesnoj zajednici ali optuženi ne zna šta se sa njim posle dogodilo.

Nije mu poznato da je Franjo Pandža privođen u policiju na ispitivanje i negirao je tvrdnje svedokinje Ljubice Adamović da ga je sa nekim vojnicima tukao, gazio nogama. Nije naređivao dobrovoljcu [optuženom] Jovanu Dimitrijeviću da privodi Hrvate, kako je on to tvrdio u istrazi.

Nije naređivao Petroniju Stevanoviću da dovodi Hrvate na ispitivanje, kako on tvrdi u svojoj odbrani. Odbacuje tvrdnje Petronija da on „i Radojčić ispituju i obrađuju, ako neće da priznaju govore ljudima-nemoj da ih zovemo, neće ti valjati...onda mi kao kerovi nasrnemo na njih. Posle nam kažu, dosta, hajde izađite“. Optuženi odbacuje tvrdnje Petronija da je bio ispred policije sa Devetakom i Radojčićem kada su on i drugi dobrovoljci odvodili Hrvate radi „sklanjanja“. „kada mi je Ljuban rekao-Petronije, ovi mora da se sklone, dolazi vojska, tu su bili Devčić, Vorkapić i Radojčić“. Ne zna da su kasete sa proslave HDZ gledane u policiji, kako tvrdi Petronije.

Optuženi negira tvrdnju Nikoalidisa da je on izdavao propusnice i da jednom prilikom nije hteo da mu izda, pa je ovaj išao kod Devetaka i onda je on naložio optuženom Devčiću da izda propusnicu za izlazak iz Lovasa.

Negira da je 18.10.1991. ujutru bio u dvorištu zadruga kada su tučeni Hrvati i da je m, Devetakom pravio spiskove za razdvajanje Hrvata, kako Nikolaidis tvrdi u svojoj odbrani. Nić. Nićno da je bio u dvorištu zadruga kada su Hrvati odvedeni na minsko polje, da je stajao sa ocena Milanom i Draganom Tepavcem i da su se smejali, kako je u istrazi rekao svedok Stjepan Peul. Ne seća se da je komandir Vorkapić obavestio policajce, uključujući optuženog, da je astanku sa vojnim vrhom u selu doneta odluka da vojska ide u akciju pretresa terena.

S. Takođe tvrdi da nije tačno da je poslao trojicu koji su pokupili dukate njegove žene, kako a i svedok Peulić rekao u istrazi.

Odbacuje kao nebuloze da je Devetak pretio Snežani Krizmanić da će joj nabiti pištolj u usta. Na je naredio Nikoalidisu da je ubije, kako ovaj tvrdi u svojoj odbrani. Poriče da je izdao potvrdu Petroniju Stevanoviću kada je napuštao Lovas, kako tvrdi optuženi Petronije u svojoj odbrani. di plije istina da je psovao ustašku majku Đuri Filiću, dok ga je neki nepoznat čovek tukao u zgra polciije, kako je taj svedok rekao u istrazi.

Optuženi Marije Đaković da mu se ona obratila rečima „Mićo, nećete ih valjda ubiti“, kada vraća Pavlić prebacivani iz policije u pritvor u Mesnoj zajednici, su nesitinite.

Poriče da je Ani Conjar, inače kumi, rekao da joj se ništa neće desiti, samo da stavi belu trakuku na ruku, kako je ona rekla u istrazi. Takođe poriče da je i Josipu Luketiću rekao da stavi belu tarao pa ruku.

Optuženi smatra da je svedok Marko Grčanac, koji je u istrazi tvrdio da ga je optuženi tukao pendrekom po glavi i posle toga terao da liže krv, instruiran da tako govori. Poriče da je prilike i bacio bombu pendrekom preko usta Đuru Antolovića, zapretio mu Petronijem i da ga Optuženi nije pretio Đuri Radočajtu da će privesti njegovu majku i da će, ino boje iskasapiti, uniti je zahtevao od Marka Filića da se iseli, kako su izneli u istrazi.

Pitanja tužioca

Zadatak optuženog kao policajca [pre nego što je posato komandir policije] je bio rad na punktovima u sadejstvu sa JNA, pregled vozila, kao i saslušanja u vezi sa posedovanjem oružja i o delovanju HDZ. Smernice je direktno dobijao od pukovnika Petkovića iz Vojne bezbednosti. Beleške sa saslušanja je dostavljao komandiru Vorkapiću a jedan primerak je slao u Vojnu bezbednost u Šid. Komandir Vorkapić u sadejstvu sa vojnim organima je odlučivao šta će biti dalje sa licima koje je optuženi saslušavao. Lokalnom TO je rukovodio Milan Radojčić. Vojska ga je postavila.

Pre nego što je postao 'komandir policije' imao je saznanja 'da su neki' 'trivau' mućem a neki ubijeni. Prenosio je te informacije pukovniku Subotiću i pukovniku Petkoviću. Informacije o negativnom pojavama prenosio je potpukovniku Dimitrijeviću.

Pitanja punomoćnika

Prilikom napada na Lovas optuženi je u daljini video Hrvate kako beže. Nije video uniformisane Hrvate.

Optuženi je radio za Službu državne bezbednosti Srbije dok je bio zaposlen u MUP-u Hrvatske. O ubistvima u Lovasu obaveštavao je pukovnika Petkovića ali nije tražio povratnu informaciju o tome šta je preduzeto jer nije bilo njegovo da se interesuje šta će ko da preduzme. Optuženi nije hteo da odgovori na pitanje da li je obavestio potpukovnika Dimitrijevića da obaveštava pukovnika Petkovića o događajima u Lovasu, pozivajući se da je to službena tajna.

Pitanja branilaca optuženih

Na pitanje branioca optuženog Miodraga Dimitrijevića, optuženi Devčić je rekao da je Želj Ćrnjajić za komandira policije postavio ministar policije SAO Krajine Boro Bogunović iakoka K svojoj odbrani tvrdio da je vojska postavljala bitne komandante. U vezi sa svojim postavljenjem je ua komandira policije rekao je da ga je postavio ministar Bogunović, koji je bio pod komandom zNA.

Na pitanje da li je u svojim izveštajima pukovniku Petkoviću ikada pitali zašto vojska ne preduzima neke mere, optuženi je rekao da je on smatrao da je svoj deo posla uradio time što ga je obavestio. Nije znao za minska polja

Suočenje optuženog Devčića i optuženog Nikolaidisa

Optuženi Nikolaidis je tvrdio da je Devčić zajedno sa Devetakom, Ljubom Jelićem i Darkom Perićem, na terasi u zadrugi, pravio spiskove na osnovu kojih su podeljeni pritvoreni Hrvati -koji idu na minska polja a koji će biti izvučeni da ne idu. Optuženi Devćak mu je na to rekao da laže. Optuženi Nikolaidis je tvrdio da su Devčić i Devetak izveli barcu Pavlić posle minskog polja, oko 4:00 sata popodne, i da su ih predali Petroniju, a ovaj ih odveo do zatvora u mesnoj zajednici, gde su stavljeni u kola, odvedeni na groblje i ubijeni; tu su pokupili i Stipu Dolačkog. Optuženi mu je rekao da su sve to nebuloze i da laže.

Optuženi Nikolaidis je tvrdio da su se sastanci održavali u policiji a ne u TO, gde su bile sar eke kancelarije. Optuženi Devčić je na to odgovorio da Nikolaidis nije prisustvovao sastancima n i da ne zna.

Suočenje optuženog Devčića i optuženog Stevanovića:

Optuženi Petronije je tvrdio da je bio sa optuženim u grupi dok je optuženi tvrdio da nisu bili u istoj grupi.

Optuženi Petronije je tvrdio da je Devčić tukao debelog kasapina i mehaničara, koga je priveo po zahtevu dok je Devčić odgovorio da priča gluposti i da nije normalan.

Optuženi Petronije je tvrdio da ga je Devčić pozivao da tuče Hrvate koje je saslušavao, da su mu Devčić, Devetak i Radojčić, prilikom gledanja kasete, naredili da privede neke Hrvate a potom su mu naredili da ih on i drugi dobrovoljci tuku; i da je Devčić bio prisutan kada su Nikolaidis, Vorkapić i Stupar stavili braću Pavlić i još dvojicu u *peglicu* i odveli ih.

Komentar:

suđenje su pratili šest članova porodica žrtava, supruga optuženog Dvetaka i posmatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka.

Fond za humanitarno pravo